

Μια βδομάδα στο 58ο Ράλλυ Αιγαίου¹

Κείμενο : Γιάννης Καρωτάκης
Αύγουστος, 2021
S/Y Mimosa

Η Μιμόζα, το ιστιοφόρο μας, ένα Dehler 35, είναι ένα σκάφος και για κρουαζιέρα αλλά και γι' αγώνες. Εδώ και κοντά 10 χρόνια που το έχουμε, κάνουμε μόνο κρουαζιέρα. Ταξίδια μακρινά. Μας αρέσει η ανοιχτή θάλασσα, η κατάμαυρη νύχτα στο τιμόνι. Γαλλία, Ιταλία, Μάλτα, Τουρκία, και φυσικά η πατρίδα μας. Στο πέλαγος καμιά φορά συναντάμε κάποιο άλλο ιστιοφόρο και ασυνείδητα κάνουμε αγώνα προς το λιμάνι! Ποιος ξέρει, μπορεί να έχει μείνει μόνο μια θέση στον ντόκο και είμαστε δύο. Αν εξαιρέσει κανείς μερικούς αγώνες στα νιάτα μας στην λίμνη της Γενεύης με το παλιό μας 505, αυτή ήταν σχεδόν όλη μας η εμπειρία από αγώνες, όταν αποφασίσαμε να πάμε στο Ράλλυ Αιγαίου !!

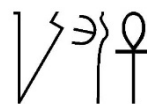
Θα μου πείτε, τι πάτε να κάνετε εκεί που δεν έχετε καμία πιθανότητα να κερδίσετε! Και να φανταστείτε το πιστοποιητικό μας είναι Performance, δηλαδή τρέχουμε εναντίον των καθαρόαιμων αγωνιστικών, εμείς οι κρουαζιεράδες, που μια ζωή αλωνίζουμε την Μεσόγειο, από Μασσαλία μέχρι Κέκοβα νότιο ανατολικά του Καστελλόριζου. Η ιδέα να τρέξουμε έναν τέτοιο απαιτητικό αγώνα ήταν παλιά ! Θέλουμε να δείξουμε και στους άλλους ιστιοπλόους, τους απλούς σαν και μας, ότι στην αγωνιστική ιστιοπλοΐα υπάρχει χώρος και για μας, μη αθλητές και αγωνιστές που όταν χάσουν δυο λεπτά γίνονται έξαλλοι. Ο αγώνας γίνεται ο φορέας να μαζευτούμε μαζί να περάσουμε μια καταπληκτική βδομάδα, να γνωριστούμε να συναγωνιστούμε για να γίνουμε καλλίτεροι. Να δείξουμε και στον κόσμο στους νέους ότι η ιστιοπλοΐα δεν είναι ένα κλειστό σπορ, ρεζερβέ στους λίγους που ξέρουν ή στους σκαφάτους πλούσιους. Και έτσι σ' αυτήν την γιορτή, όλοι κερδίζουμε ! Και οι πραγματικοί αθλητές που σεβόμαστε και ζηλεύουμε λίγο, αλλά και όλοι οι άλλοι. Αυτός ήταν ο πρώτος λόγος. Ο άλλος ποιο προσωπικός. Η virtual regatta και ο γύρος του κόσμου single handed από τον καναπέ δίπλα από το αναμμένο τζάκι κάθε τέσσερα χρόνια, δεν με ενθουσιάζει πλέον. Βαρέθηκα, θέλω να αισθανθώ την αλμύρα της θάλασσας, το κύμα στην πρύμνη, το πάθος του πραγματικού αγώνα. Και το Ράλλυ Αιγαίου είναι στα μέτρα μας όσον αφορά την δυσκολία. Οι αντίπαλοι είναι άλλο θέμα !

Αρχές Ιουλίου, δεν μου μένει παρά να βρω πλήρωμα, μια και το δεύτερο ήμισυ μου αποφάσισε να κάτσει στην δροσιά των βουνών. Την Μαρία την γνώρισα στο

¹ Το κείμενο θα δημοσιευθεί στο περιοδικό του ΠΟΙΑΘ, Ιστιοπλοϊκός Κόσμος

καρνάγιο τον περασμένο Μάιο, όταν περιποιόταν την Ουτοπία, το πρώτο της σκάφος. Η Μαρία έφερε τον Χρήστο, και πριν πάμε σε ένα μικρό αγώνα να γνωριστούμε, Επίδαυρος 2021, βρεθήκαμε για προπόνηση μέσω του zoom ! Αργά το βράδυ στην Νέα Επίδαυρο, μετά το θέατρο, η Νάντια που μόλις γνωρίσαμε από το διπλανό σκάφος, καλεί την νεολαία να πάνε σε ένα μπαράκι δίπλα, ενώ οι αντίκες πήγαν για ύπνο. Και έτσι προσλάβαμε το τέταρτο μέλος του πληρώματος. Ραντεβού, Σάββατο 17 Ιουλίου στο Δελφινάριο, δυο ώρες πριν την εκκίνηση, να δούμε και λίγο το σκάφος !

Σάββατο πρωί, φορέσαμε τα κίτρινα μπλουζάκια μας, με το όνομα του σκάφους σε γραμμική Β, λύσαμε, και με τον ενθουσιασμό που μας επιτρέπει η ανεμελιά μας για την κατάταξη μας, βρεθήκαμε στην γραμμή εκκίνησης. Γύρω μας με δέος κοιτάμε τα αγωνιστικά σκάφη να ελίσσονται με ταχύτητα, τα μαύρα πανιά, λες και ξέχασαν τι έγινε με τον Αιγέα, τα πολυπληθή πληρώματα με τις στολές τους από πάνω μέχρι κάτω, συγχρονισμός, πειθαρχία! Στο μπάμ της εκκίνησης καταφέραμε να βρεθούμε κατάορτσα, χωρίς ταχύτητα, κάθετα στην γραμμή και μακριά !! Χάλια ! Το πλήρωμα δεν πτοείται με τέτοια μικρά προβλήματα και μετά από λίγο ξεπερνάμε τον Κορμοράνο και κυνηγάμε το Trinity. Ο αέρας λίγος αλλά αρκετός να μας σπρώξει μέχρι το Σούνιο και το σούρουπο μας βρίσκει ανατολικά του Σαν Τζώρτζη. Κατά τα μεσάνυχτα, συντροφιά με τα κόκκινα φανάρια στις κορυφές των ανεμογεννητριών πάω να κοιμηθώ λίγο. Όταν η Μαρία με ξυπνάει μετά από 3-4 ώρες πάλι τα κόκκινα

Μιμόζα στην
γραμμική Β

58th Aegean Rally
17-26 July 2021

photo: Vagelis Fragoulis

imagebank:

Εκκίνηση από το Φάληρο

φανάρια δίπλα μου! Μείναμε ακίνητοι όλη την νύχτα! Μόνο ένα μικρό ρεύμα μας παρασέρνει νότιο δυτικά !Με την ανατολή του ήλιου ένα μικρό χάδι στα πανιά μας, μας φέρνει στην νότια Κύθνο.

Όπως αναμενότανε περάσαμε τελευταίοι την πόρτα της Κύθνου, τον Άγιο Δημήτριο, μετά από μια δύσκολη νύχτα με άπνοια και συντροφία τον πονεμένο Σαν Τζώρτζη. Μετά την Κύθνο άπνοια τελείως. Σαν να είχαμε φουντάρει επι τόπου !!! Αδύνατον να φτάσουμε στην Τήνο πριν τις 9μμ που ήταν το όριο του χρόνου μας. Χωρίς μιλά διασταυρώνουμε τα βλέμματα μας και με μια δόση ενοχής, γυρίζουμε το κλειδί της μίζας, Πλώρη για τον Φοίνικα στην Σύρο, σπίτι μου, αρόδου, με το σιδερένιο πανί. Την επόμενη μέρα που ο αέρας φόρτωσε λίγο, πάμε Τήνο, με τα πανιά! Μας καλωσορίζει μια κυρία που μας ψάχνει από χτες να μας δώσει μια μπουκάλα κρασί ! Το βράδυ, απονομή βραβείων, σε ένα καταπληκτικό κτήμα, σε ένα από τα φημισμένα ορεινά χωριά. Ο πρώτος στην κατηγορία performance, ο πρώτος στην κατηγορία sport, και μεγαλύτερος σε ηλικία από όλους μας και κατά πολύ, αλλά τίποτα στον μοναδικό που τερμάτισε πρώτος στην Σύρο !!!

Τήνος, το ορεινό χωριό Κουμαρος

Δεύτερο μπράτσο, αυτό που φοβόμαστε πριν ξεκινήσουμε. Τήνος-Ψαρά. Εβδομήντα μίλια, θεωρητικά όρτσα με το μελτέμι καταπάνω μας έτοιμο να μας

κάνει μια χαγιά ! Πριν 2-3 μέρες, προληπτικά, είχα βάλει μέσο έναν γνωστό ημίθεο, να μιλήσει σε ένα φίλο του, και αυτός στον Ποσειδώνα μπας και αναγκάσει τον Αίολο να αλλάξει σχέδια. Εκκίνηση στις 10 το πρωί και μετά από λίγο καβατζάρουμε την νότια Τήνο, ανεβάζουμε μπαλόκι, νοτιάς αντί για μελτέμι !!! Άντε να δω τι θα μου ζητήσει για αντάλλαγμα το φιλαράκι! Και η μέρα περνάει με τον ρυθμό της κάθε τσίμας, με την Νάντια να κάνει καλά 110 τετραγωνικά μέτρα μπαλόκι. Με το που νυχτώνει, ο αέρας πάει για ύπνο! Αντί να βάλουμε κανένα μέσο πάλι, μελετάμε τα διάφορα μετεωρολογικά μοντέλα, κοιτάζοντας τ' αστέρια. Ο αέρας θα γυρίσει βοριάς το πρωί σιγά σιγά. Κατά τα μεσάνυχτα πρέπει να έχουμε μια πνοή, δυτικό. Μένουμε όσο ποιο δυτικά μπορούμε από την Χίο, μπας και μας φυσήξει λίγο. Πλώρη για τον βράχο Καλόγερο με ταχύτητα μικρότερη του κόμβου, σταματημένοι δηλαδή! Η Μαρία μόνη της έξω στο τιμόνι, στο σκοτάδι της νύχτας με λίγο φεγγάρι, μακριά από κάθε στεριά και κάθε φως,

Το πλήρωμα της Μιμόζας στα Ψαρά, από αριστερά προς τα δεξιά, η Νάντια, ο Χρήστος, ο καπετάνιος(!) και η Μαρία

με το άπειρο μπροστά της, νοιώθει να μιλάει στον Θεό, θα μου πει αργότερα. Μαζί με τον αυγερινό νότος και ο βοριάς και η Μιμόζα καλπάζει ! Θα φτάσουμε στα Ψαρά στις 10 και 40 λεπτά. Το χρονικό μας όριο ήταν 10 και 25 λεπτά ! Time Limit exceeded !!! Όχι ότι αλλάζει τίποτα, έτσι κι' αλλιώς τελευταίοι.

Ψαρά, παρά τα χρόνια, η μνήμη μου ξυπνάει. Στων Ψαρών την ολόμαυρη ράχη.....Θέλω να μάθω, τι έγινε ακριβώς, πως και γιατί. Ξεφυλλίζω τα άρθρα στο ίντερνετ. Διακόσια χρόνια δεν είναι αρκετά να επουλώσουν το τραύμα και οι ιστορικοί να κάνουν την δουλειά τους χωρίς πάθος. Χαζεύω στους έρημους δρόμους αναζητώντας κάποιον επιζώντα, η μάλλον το φάντασμα του να μου τα πει από πρώτο χέρι. Νοιώθω τις πέτρες να βογκίζουν ακόμα από τον πόνο. Το νησί φαίνεται να υποφέρει, και ποτέ να μην κατάφερε να ξαναστήσει πόδι.

Και η ζωή συνεχίζεται. Ήρθαμε εδώ για να τρέξουμε. Γύρος των Ψαρών. Το μελτέμι έχει θεριέψει. Εκκίνηση στις 12 η ώρα, άνεμοι 20-30 κόμβοι. Κανονικά θα έπρεπε να είμαι δεμένος στο λιμάνι. Ξεκινάμε, όλα καλά. Ανατολικά των Ψαρών, στο στενό ανάμεσα με την Χίο, το μελτέμι βασιλεύει. Όρτσα. Μας δυσκολεύει

Η Νάντια στα ρέλια !

λίγο το κύμα, πλάγιο 1,5 με 2 μέτρα. Είμαστε βόρεια των Ψαρών όταν σπάει η σκότα της τζένοα. Tack, όχι για πολύ, σπάει και η δεύτερη ! Μαζεύουμε την τζένοα και βάζουμε τις σκότες του μπαλονιού. Για ευκολία δεν κάνουμε την ιερή καντηλίτσα, αλλά βάζουμε το κλειδί που κανονικά πάει στο μπαλόκι. Χάσαμε 20-30 λεπτά αλλά συνεχίζουμε, το ηθικό απτόητο. Τερματίζουμε, τελευταίοι, τι να σου κάνει το Φιατάκι μας μπροστά στις Πόρσε. Πάμε πρύμνα να τυλίξουμε την τζένοα και να μπούμε στο λιμάνι. Μας μένει μόνο ένα μέτρο πανί έξω όταν ακούμε ένα μπαμ στον ρόλλερ, η τζένοα ξετυλίγεται βίαια, ανοίγουν τα κλειδιά, φεύγουν οι σκότες, και όλη η τζένοα ελεύθερο πουλί έξω στον αέρα, χαροπαλεύει. Το ρόλλερ άχρηστο πλέον. Ο άνεμος έχει φορτώσει, 30-35 μίλια.

Θυμάμαι μια μανούβρα που είχα διαβάσει σε ένα βιβλίο. Με την μηχανή κάνουμε γύρους γρήγορους και κλειστούς, γύρω από τον εαυτόν μας. Και αφού έχουμε μπλοκάρει τον ρόλλερ με ένα σκοινάκι, στην βάση του, γίνεται το θαύμα και η τζένοα τυλίγεται. Μια βόλτα γύρω από τον πρότονο σε κάθε περιστροφή. Μας παίρνει 10-15 λεπτά, μεγάλη είναι η τζένοα βλέπετε ! Τα υπόλοιπα πληρώματα στο λιμάνι μας κοιτάνε από μακριά και προσπαθούν να καταλάβουν το τι συμβαίνει. Γυρίζουμε και δένουμε. Στην απονομή το βράδυ ακούω τους φίλους να μιλούν για το Ψαρά furling! Τώρα η μέθοδος έχει και όνομα !

IN COOPERATION WITH

OFFICIAL SPONSOR

58th Aegean Rally
17-26 July 2021

photo: Vagelis Fragoulis

Εκκίνηση από τα Ψαρά για το Σούνιο

Σάββατο 24 Ιουλίου, τελευταίο μπράτσο, Ψαρά Σούνιο. Ξένοι φίλοι, βλέπετε έχουμε και διεθνείς οπαδούς, με προειδοποιούν. Το κύμα πριν το Κάβο Ντόρο, θα φτάσει 2,5 μέτρα και ο αέρας θα αγγίξει 38-40 κόμβους. Τρεις μούδες, και φλόκος θυέλλης, η τζένοα μας είναι άχρηστη χωρίς τον ρόλλερ. Το πορτοκαλί χρώμα του φλόκου πάνω στη ασπρογάλανη θάλασσα, τραβάει του επίσημους φωτογράφους. Οι ποιο ωραίες φωτογραφίες της Μιμόζας, που έχω. Ο αέρας, 7-8 μποφόρ, το κύμα ψηλό. Δευτερόπρυμνα. Αλλάζω με τον Χρήστο στο τιμόνι κάθε ώρα, κάτω από το βλέμμα της Νάντιας. Και όταν δεν τιμονεύει, φυλάει τα κύματα. Έρχεται κύμα, έρχεται κύμα, με προειδοποιεί. Το κύμα, απειλητικό, μας σηκώνει από την

IN COOPERATION WITH

OFFICIAL SPONSOR

58th Aegean Rally
17-26 July 2021
www.aegeanrally.gr

photo: Vagelis Fragoulis

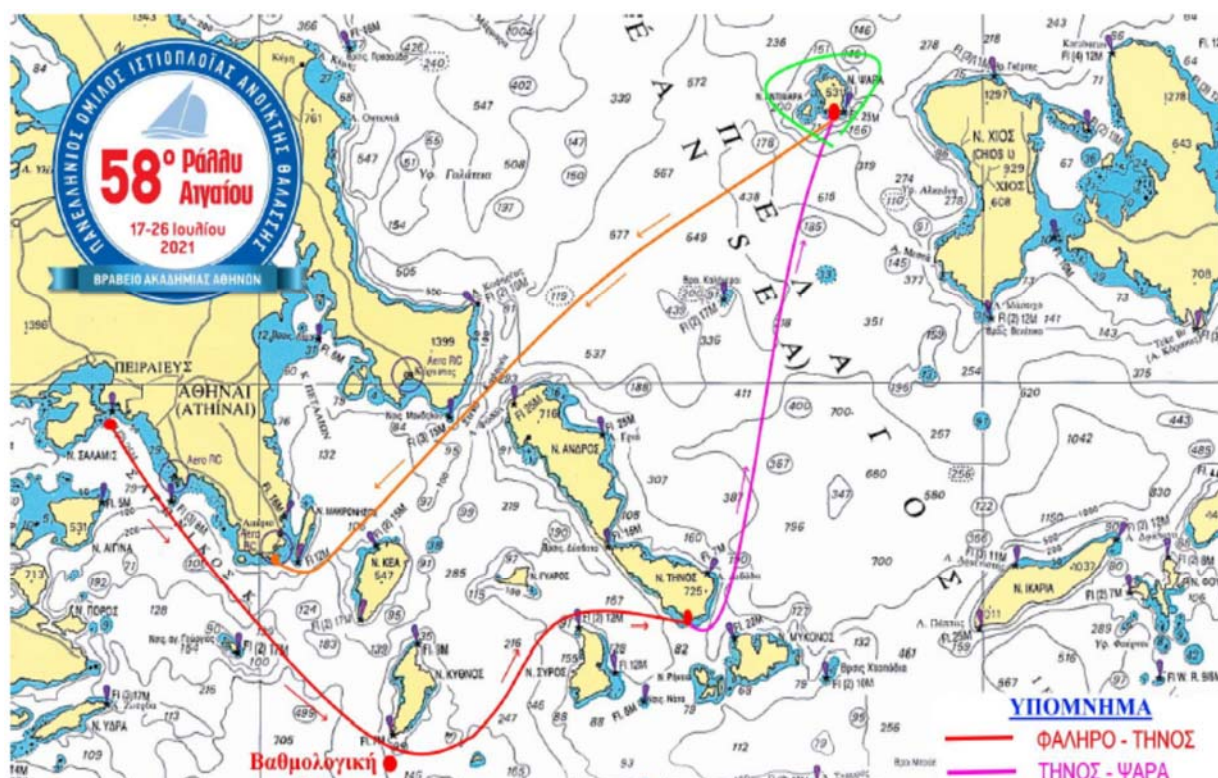
imagebank:

www.flickr.com/photos/aegeanrally/albums/

πρύμνη σαν καρυδότσουφλο, περνάει από κάτω από την Μιμόζα σαν να θέλει να την χαϊδέψει και φουσκώνει μετά, κρύβοντας τις κορυφές των βουνών της Εύβοιας. Και έτσι περνάμε το Κάβο Ντόρο, και κατά τις δέκα και μισή το βράδυ, μετά από δώδεκα ώρες και κάτι, τερματίζουμε στο Σούνιο, κάτω από τον φωτισμένο ναό. Πάλι τελευταίοι ! Ψηλά λίγο κάτω από τον ναό του Ποσειδώνα, η επιτροπή και μάλλον λίγος κόσμος μας περιμένει. Η μεγαλύτερη ανταμοιβή για μας. Και έτσι ολοκληρώσαμε το πρώτο μας Ράλλυ Αιγαίου.

Μετά από λίγες μέρες, στην ησυχία του λιμανιού μας, κάποιος με ρώτησε. Τι ταλαιπωρία ! θα ξαναπάς; Ναι θα ξαναπάω ! Θα ήμουνα στην πρώτη τάξη του δημοτικού όταν μου χαρίσανε το πρώτο μου βιβλίο. Η ζωή του καπετάνιου Κουκ. Μεγάλωσα με τις ιστορίες του Μαγγελάνου, των πειρατών, των μεγάλων ιστιοπλόων, Joshua Slocum, Bernard Moitessier, Eric Tabarly, και των νεότερων, Helen Mac Arthur, Francois Gabart και άλλων. Ο δικός μου ωκεανός, είναι η Μεσόγειος, το Αιγαίο μας. Εκεί φτάνουν οι ικανότητες μου. Το Ράλλυ με έκανε να ονειρευτώ, και βρήκα αυτό που ήθελα. Ελπίζω με την συμμετοχή μας να δείξαμε ότι όλοι μπορούμε, και του χρόνου να απολαμβάνουμε τον πρωινό καφέ μαζί με άλλους 5-10 σαν κι' εμάς, στον πρώτο προορισμό του 59ου Ράλλυ Αιγαίου.

Και του χρόνου !

Η διαδρομή του 58ου Ράλλυ Αιγαίου